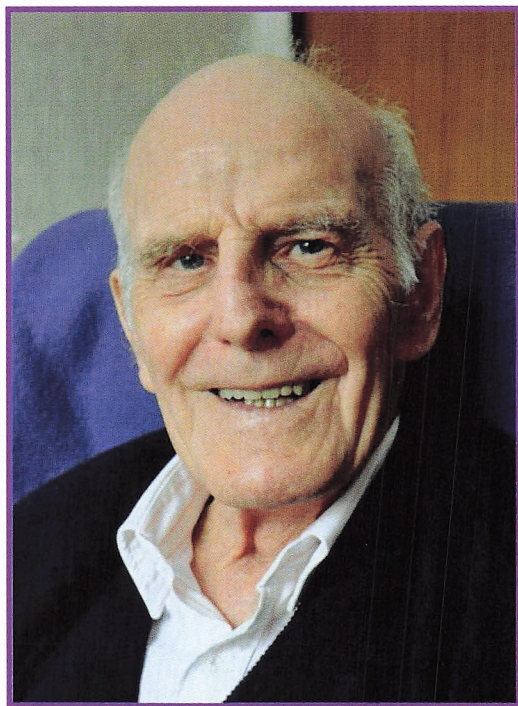

Op dinsdag 3 augustus 2010
overleed in Home Vogelzang te Heverlee
onze medebroeder

August Heyse
salesiaan-priester van Don Bosco

HEYSE August

Hij was 84 jaar

Hij werd geboren te Mishawaka op 12 juni 1926.

Hij deed de eerste professie te Groot-Bijgaarden op 2 september 1947.

Hij deed de eeuwige professie te Groot-Bijgaarden op 1 augustus 1953.

Hij werd tot priester gewijd te Oud-Heverlee op 5 augustus 1957.

1946-1947	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1947-1949	Farnières	filosofie
1949-1950	Leuven	militaire dienstplicht
1950-1952	Sint-Pieters-Woluwe	Sint-Thomas regentaat
1952-1953	Sint-Pieters-Woluwe	leraar-assistent
1953-1957	Oud-Heverlee	theologie
1957-1958	Lubumbashi	opvoederen econoom
1958-1961	Kipusha	leraar en opvoeder
1961-1973	Sakania	studieprefect
1973-1977	Ngozi	directeur
1977-1978	Ngozi	leraar-assistent
1978-1982	Sakania	directeur
1982-1985	Kambikila	directeur + dioc. co. onderwijs
1985-1988	Kansebula	dioc. co. onderwijs
1988-1990	Sakania	directeur
1990-1992	Lubumbashi	hulp prov. econoom
1992-1993	Kafubu	directeur
1993-2009	Lubumbashi - Carrefour	aalmoezenier hospitaal
2009-2010	Boortmeerbeek	op rust

Hij overleed te Heverlee op 3 augustus 2010.

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders
en zusters in de Salesiaanse Familie,
goede vrienden van onze medebroeder Gust,

'Ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voleinding van de wereld.'
Met deze woorden eindigt het evangelie van Matteüs. Ik plaats ze hier aan het begin van deze homilie omdat ik meen dat het de grondovertuiging is van onze overleden medebroeder Gust.

Matteüs vertelt niet over het weggaan van Jezus. Hij spreekt niet over een hemelvaart. Maar hij laat zijn evangelie eindigen met een opdracht voor zijn leerlingen en Hij verzekert hen dat Hij bij hen aanwezig zal blijven. Hij laat hen niet in de steek, ook al is Hij als Messias in de kruisdood heengegaan. Hij is geen zinloze dood gestorven, maar Hij is de weg gegaan van het echte leven, van de Liefde die de dood overwint. De manier waarop Hij leefde is de weg naar de uiteindelijke vrede en gerechtigheid voor ieder. Pas langs die weg kan de droom van God over de mensheid, de grote belofte van een nieuwe hemel en nieuwe aarde, gerealiseerd worden. Op die weg mogen ook wij zijn volk zijn en Hij onze God die met ons is, over de dood heen. Hoe moeilijk dit voor ons soms ook is om dit te zien of te begrijpen, Hij is en blijft. Het is en blijft mysterie, dat we alleen maar in overgave kunnen aanvaarden. Wij geloven dat Gust deze weg gegaan is en daarom hebben wij hem hier bij ons gebracht. Zoals Jezus voor de apostelen en voor ons, is hij weg en niet weg. In het Licht van de Verrijzenis leeft Hij nu in Gods Liefde. Zo blijft Hij in God met ons.

Dat was Gust zijn overtuiging. Toen ik op 18 juni ll. met Gust een relatief lang gesprek had, vertelde hij mij het volgende: *"Met mijn geestelijke gezondheid gaat het goed. Christus leeft in mij en ik in Hem. Ik bid dagelijks: Heer, bewaar me in geloof, hoop en liefde. Toon me waar het op aan komt."* Hij nam dan zijn Bijbel op de tafel naast hem en zei: *"Ik lees regelmatig de volgende verzen uit het boek Wijsheid."* - wij hoorden ze vandaag in de eerste lezing (Wijsheid 11, 21-26) - En hij las: *"U ontfermt zich over iedereen, omdat U alles kunt en U telt de zonden van de mensen niet, om hen tot inkeer te laten komen. Want alles wat bestaat hebt U lief en U verafschuwt niets van wat U gemaakt hebt; als U iets zou haten, zou U het niet geschapen hebben."* "Ja," zei Gust, *"God begeleidt ons. Hij blijft met ons bezig. Hij verlaat ons nooit."* Zo vertaalde Hij

de slotzin van het evangelie van Mattëus en zou hij zich enkele weken later, - het was begin deze week, - zich totaal overgeven aan de Heer.

Jezus geeft daarbij aan de leerlingen de opdracht om het evangelie te verkondigen. *‘Ga, en maak alle volkeren tot leerling.’* Hij zendt zijn schamele eenvoudige vissers als apostelen, missionarissen, de wijde wereld in. Ze moeten alle volken onderrichten en dopen. Het evangelie behoort niet één volk of groep toe. Het is er voor alle volken. Ze krijgen de opdracht hen in de naam van de God van het verbond, de God die eenheid is in verscheidenheid, onder te dompelen. Zo kunnen zij in gemeenschap in Jezus’ Geest leven en zich houden aan de weg van de Liefde die Jezus hun voorgaan is. Ook deze opdracht was Gust niet vreemd. Zijn levensverhaal, waarvan hij mij tijdens hetzelfde gesprek de grote lijnen vertelde, is het antwoord op die opdracht van Jezus. Was hij niet die schamele visser, *“een bedeesde en emotionele jongen uit Nevele”*, - zoals hij zichzelf beschreef - die als apostel en missionaris naar Afrika trok?

Het levensverhaal van Gust begint in de Verenigde Staten van Amerika, in de Staat Indiana. Op 12 juni 1926 werd hij er te Mishawaka geboren en acht dagen later gedoopt als Augustin John. Zijn moeder Maria De Cloedt (°Poesele) kwam uit een gezin van zeventien kinderen. Enkele waren naar de Vereingde Staten uitgeweken en een tijdje waren de ouders van Gust gevolgd. In 1928 kwamen ze terug naar Nevele. Zo had Gust jaren twee nationaliteiten die hem later soms nog goed van pas kwamen. Gust had nog twee oudere zussen. Met die zussen en hun kinderen, zijn neven en nichten, voelde hij zich nauw verbonden. Tot in zijn laatste levensdagen vertelde hij over zijn overleden zussen.

Na de lagere school in het dorp volgde hij twee leerlingen uit Nevele naar Don Bosco Kortrijk. Hij voelde er zich thuis in de salesiaanse familiesfeer en daar herkende hij zijn roeping in Don Bosco’s droom. Op 21 juni 1946 schreef hij er volgend briefje aan de toenmalige provinciaal: *“Met goedkeuring van mijn geestelijke leider en na gebed tot de Heilige Geest en Onze Lieve Vrouw richt ik mij tot u, met een eerbiedig en onderdanig verzoek om in de salesiaanse congregatie opgenomen te worden. Sinds 1940 studeer ik hier in het huis van Kortrijk en meen ik dat de weg, welke de Heilige Voorzienigheid mij wijst, de weg is die de heilige Johannes Bosco*

aan zijn volgelingen voorschrijft. In de salesiaanse congregatie hoop ik met de steun van Gods genade en de bescherming van Onze Lieve Vrouw en de heilige Johannes Bosco mijn zaligheid te bewerken." Een jaar later mocht Gust in Groot-Bijgaarden als jonge salesiaan voor het eerst de religieuze geloften uitspreken.

De volgende jaren werden de vormingsjaren naar het priesterschap: filosofie in Fanières, wiskunde studeren in het St.-Thomasregentaat te Brussel, salesiaanse stage te St.-Pieters-Woluwe, theologie te Oud-Heverlee. Tijdens zijn theologiejaren erfde Gust en enkele van zijn jaargenoten in theologie de missiegeest van Don Bosco als een bewogenheid en gedrevenheid voor het geluk van de anderen en als een drang om de vreugdevolle ervaring van Gods Liefde, de boodschap van het evangelie, met velen, soms ver weg, te delen, en dan vooral met de armste jongeren. Zo mogen we hier naast Gust enkele jaargenoten noemen: Piet Aerts, zaliger, later missionaris in Viëtnam en Haïti; Julien Sleuyter, tot vandaag missionaris in Japan; en Jan Lens, tot vandaag missionaris in India; Staf Roosens, tot vandaag missionaris in Thailand. Op 5 augustus 1956, bij het begin van zijn vierde jaar theologie, werd hij te Oud-Heverlee tot priester gewijd.

Een jaar later vertrok hij naar Congo en we vinden hem terug op de bekende salesiaanse plaatsen in de provincie Katanga (Lubumbashi, Kipusha, Sakania). Gust was er de trouwe opvoeder en leraar, in alles bescheiden en met een ruim hart voor de jongens en de medebroeders. In 1977 stuurden de oversten hem naar het Don Boscocollege te Ngozi in Burundi. Hij was er vier jaar directeur en een jaar leraar. *"Daar ben ik op mijn poten gevallen,"* vertelde Gust glimlachend. De provinciaal van AGL getuigde in de voorbije dagen: *"Ik zat bij pater Gust nog op de schoolbanken en hij ontving me later als postulant. Ik herinner me Gust als een minzaam man. Voor mij en vele oud-leerlingen van Ngozi was hij een vriend en vertrouwensman."*

In 1978 kwam hij terug naar Katanga. In Sakania en Kambikila werd hij directeur en gedurende tien jaar was hij ook diocesaan coördinator van het lager onderwijs. In die tijd heeft hij veel gedaan voor de promotie van het volksonderwijs. Kleine schooltjes zijn de basis voor verder onderwijs en vorming. *"Het was een mooie tijd,"* herinnerde hij zich. *"Een tijd ook van lesgeven. Samen met Jos Witvrouwen leerde ik de jongens typen. Daarna trok ik naar*

Lubumbashi om werk te zoeken voor deze jongens o.a. op de burelen van de Union Minière du Haut Katanga, de Gécamines, en in de banken. Eerst dachten ze wat goeds kan er uit Sakania komen... Maar onze jongens konden zeer goed typen en waren na een tijdje gegeerd in de stad." Zo gaf Gust jonge mensen meer toekomst. Wanneer zijn school het financieel wat moeilijk had stuurde hij de leerlingen naar de visvijvers of de velden. Leerlingen mochten wel eens werken voor de school. De gevangen vis werd dan op de markt verkocht. Het was een methode opdat de scholen zich zelf zouden financieren.

Voor straatkinderen had hij trouwens een grote gevoeligheid. Enkele jaren was hij ook diocesaan verantwoordelijke voor de ontwikkeling. Via kleinschalige projecten (bomen planten en geiten kweken) geloofde hij in de toekomst voor het volk. Hij die van nature de aard had om de toekomst donker te zien, werd in zijn idealisme een optimist.

Ook op spiritueel vlak was dit zo. *"Ik zie hem nog, met de tranen in de ogen, toen hij als directeur van Sakania in 1980 wijlen don Egidio Vigano, de Algemeen Overste, ontving met de woorden: 'En zeggen dat ik hier Don Bosco op die verre plek mag verwelkomen!'",* schreef me iemand. Voor velen was hij een goede biechtvader die bemoedigde en aanmoedigde.

Vanaf 1990 verbleef Gust achtereenvolgens in Lubumbashi, eerst als assistent van de provinciaal econoom, dan als directeur in de gemeenschap van Ima-Kafubu, en vanaf 1993 was hij terug in Lubumbashi als directeur in de salesiaanse gemeenschap Carrefour en ziekenhuisaalmoezenier in de Don Bosco Polyclinique Afia. Gust was er de zachte man die er als priester bij de zieken ging zitten, naar hen luisterde, met hen bad en de gebaren van Jezus herhaalde: even de handopleggen, een kruisje geven of zegenen. Wie hem kende, beschreef hem als een zachte en ingoed man, die elke dag door het ziekenhuis liep om mensen vanuit zijn priester-zijn te bemoedigen.

In de gemeenschap was Gust ook de man van de regel. Plichtsbewust en punctueel hield hij zich als een Don Rua aan wat de Kerk en de constituties vroegen. In zijn godsvrucht zou hij geen enkel gebedsmoment vergeten. Het laatste levensjaar was hij hier in de gemeenschap van missieprocuur op rust. Zijn gezondheid ging langzaam achteruit. Maar Gust was geen klager en met een beetje

humor probeerde hij alles te dragen. *“Ik heb geen problemen met de gemeenschap,”* vertrouwde hij me toe. *“Het is ongehoord hoe ze hier voor mij zorgen. Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum... Hoe goed en zalig is het als broeders samen te leven, het is als olie die druipt van de baard van Aäron, zegt de psalmist.”* Zo citeerde hij me in het latijn psalm 133 en keek hij dankbaar op naar de directeur en de medebroeders hier in Boortmeerbeek. Ons gesprek liep ten einde. *“Ga nu maar”*, zei hij, alsof hij zeggen wou, ‘Ga maar je hebt nog anderen te bezoeken’.

Enkele dagen later werd de ademhaling nog moeilijker. Een verhuis naar een home drong zich op. Daar zorgde zijn laatste mantelzorger Wilfried voor. In Home Vogelzang te Heverlee hebben ze vorige zondag en maandagavond samen gebeden, dankbaar om wat Don Bosco en Don Rua hem geschonken hadden. Aan Jezus en aan Onze Lieve Vrouw, de Hulp van de Christenen, vroegen ze dat ze hem nabij zouden zijn op de weg naar het Vaderhuis. Dan herhaalde hij: *“Ga maar.”* Hij was klaar voor de tocht.

In de vroege morgen van de volgende dag is Gust dan zelf in alle stilte zijn laatste missiereis gegaan naar zijn en onze Vader.

Pater Gust

Don Bosco had je hart veroverd
en in alle bescheidenheid gaf je jouw ideaal
aan hem en zijn jongeren
in het donkere Afrika.

Je bracht er licht en vreugde
in de harten van velen
omdat je ondanks alles hoopte
op een nieuwe hemel en nieuwe aarde.

Naar Don Rua keek je op.
Gewetensvol wou je zoals hem
de bijbel lezen en de regel volgen.
De stilte van de kapel, de eucharistie
en de gebedsmomenten droegen je.
Daar vond je Don Bosco
en de stille kracht en energie
die van de bedeesde jongen
een overtuigde religieus maakten.

'Ga nu maar,' pater Gust.

Wij zijn je dankbaar
om je salesiaans leven
verbonden met God,
gegeven aan mensen.

'Ga nu maar,'
bij God, je Vader,
zal je in Zijn warme Liefde
zaligheid vinden.

Jos Claes
provinciaal

Onze-Lieve-Vrouw van Altijd Durende Bijstand
Haacht-Station, 7 augustus 2010

